

Sygn. akt I C 2506/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Oskar Lebioda

po rozpoznaniu w dniu 01 października 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. G. (1)**

przeciwko **Č. pojišťovna Spółka Akcyjna z (...) w P..**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Č. pojišťovna Spółka Akcyjna z (...) w P. na rzecz powódki M. G. (1) kwotę 5.100 zł (pięć tysięcy sto złotych) wraz poniższymi odsetkami od następujących kwot:

- 4.700 zł (cztery tysiące siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lipca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

- 400 zł (czterysta złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 października 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.072 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 58,34 zł (pięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygnatura akt I C 2506/14

UZASADNIENIE

M. G. (1) pozwem wniesionym w dniu 24 listopada 2014r. wniosła o zasądzenie od Česka (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 17 czerwca 2012r. (oczywista omyłka w zakresie roku, zdarzenie miało miejsce w dniu 17 czerwca 2013r.) doszło do kolizji, w której szkodzie uległ pojazd marki M. o nr rejestracyjnym (...) będący jej własnością. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Te okoliczności nie są sporne, ponieważ pozwany wypłacił odszkodowanie jednak nie w pełnej wysokości, a przedmiotowe postępowanie dotyczy nie zasady odpowiedzialności, a jedynie wysokości należnego odszkodowania. Pozwany sporządził kosztorys, w którym określiła koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.359,84 zł. Powódka zleciła sporządzenie opinii niezależnemu rzeczoznawcy zgodnie, z którą naprawę wyceniono na kwotę 10.289,88 zł, następnie na tej podstawie odwołała się od decyzji pozwanego i wezwała go do zapłaty kwoty 7.330,04 zł. Pozwany odmówił dokonania żądanej dopłaty. W zakresie żądania odsetek ustawowych powołała się na art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013r. poz.392 z późn. zm.) Termin 30 – dniowy do wypłaty należnego odszkodowania został wyliczony od dnia sporządzenia kosztorysu z dnia 24 czerwca 2013r., tym samym upłynął w dniu 24 lipca 2013r. Tym samym odsetki ustawowe należy naliczać od dnia następnego t.j. 25 lipca 2013r.

Pozwany pismem z dnia 14 sierpnia 2015r. wywiódł odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazał, że podtrzymuje stanowisko przedstawione w toku postępowania likwidacyjnego, wskazując, że wysokość przyznanego dotychczas odszkodowania jest odpowiednia, bowiem umożliwia przywrócenie pojazdu poszkodowanej do stanu sprzed szkody. Ponadto pozwany podniósł, że dochodzone przez powódkę roszczenie nie odpowiada celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom służącym do przywrócenia w jej pojeździe stanu sprzed szkody z dnia 17 czerwca 2013r. Pozwany zakwestionował koszt naprawy oraz zakres uszkodzeń przedstawione w kosztorysie sporządzonym przez rzeczoznawcę J. M., argumentując, że zdaniem pozwanego kosztorys przedstawiony przez stronę powodową nie uwzględnia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu w oparciu o ceny części i stawki za robociznogodzinę występujące na rynku lokalnym dla poszkodowanej. Strona pozwana przywołała postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, uzasadniające naprawę częściami jakości Q, bowiem stwierdzono w nim, że części produkowane zgodnie ze specyfikami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, są częściami „dokładnie tej samej jakości części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a różniące się tylko oznakowaniem. Stąd ich użycie należy co do zasady uznać za równoważne użyciu części oryginalnych. Dla wykazania przez ubezpieczyciela, że podstawą kalkulacji odszkodowania były ceny takich właśnie części wystarczające byłoby wskazanie, iż części pochodzą od producenta części dostarczającego te części producentowi pojazdu (jako komponenty i zamienniki) i że producent tych części zaświadczył, iż zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta danych pojazdów”.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2013r. doszło do kolizji, w której szkodzie uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący wówczas własność powódki M. G. (1). Sprawca kolizji posiadał polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego t.j. w dniu 24 czerwca 2013r. ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.359,84 zł i w tej wysokości wypłacił powódce odszkodowanie.

Bezsporne, a nadto dowód: kosztorys z dnia 24.06.2013r. nr (...) k. 8-10.

M. G. (1) zleciła sporządzenie opinii niezależnemu rzeczoznawcy mgr inż. J. M., w której określono elementy podlegające naprawie i koszt naprawy oszacowano na kwotę 10.289,88 zł. Na podstawie niniejszej opinii z dnia 20 czerwca 2013r. powódka odwołała się od decyzji pozwanego, na podstawie której określono koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.359,84 zł wnosząc o przyznanie dopłaty w wysokości 6.930,04 zł tytułem pełnej kompensaty kosztów naprawy pojazdu oraz także kwoty 400 zł tytułem kompensaty kosztów poniesionych przez poszkodowaną za sporządzenie opinii technicznej i kalkulacji naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę. Zakreślono jednocześnie termin 14 – dniowy

do zapłaty łącznej kwoty 7.330,04 zł. Niniejsze odwołanie wpłynęło do pozwanego w dniu 17 września 2013r. Za sporządzenie niniejszej opinii powódka zapłaciła kwotę 400 zł.

Pozwany pismem z dnia 4 grudnia 2013r. w odpowiedzi na odwołanie poinformował o braku podstaw do zmiany rozliczenia szkody, w tym do dopłaty kwoty odszkodowania w oparciu o przedłożony kosztorys sporządzony przez niezależnego rzeczoznawcę, jak również zrefundowania kosztów poniesionych przez poszkodowaną za sporządzenie tej opinii.

Powódka pismem z dnia 10 grudnia 2013r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7.330,04 zł tytułem pełnego odszkodowania za szkodę majątkową, powstałą w następstwie zdarzenia z dnia 17 czerwca 2013r. w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Zostało ono doręczone w dniu 17 grudnia 2013r. Strona pozwana pismem z dnia 21 stycznia 2014 r. ostatecznie wskazała, że jej dotychczasowe stanowisko pozostaje bez zmian.

Dowód:

- **opinia nr: R -2013/06/10 z dnia 20.06.2013r. wraz z dokumentacją fotograficzną k. 15-20v,**
- **faktura nr (...) z dnia 21.06.2013r. k. 21,**
- **informacje o stawach k. 22-24, k.25,**
- **odwołanie z dnia 26.08.2013r. k. 12-14,**
- **pismo z dnia 4.12.2013 r. k. 26- 27,**
- **wezwanie do zapłaty z 10.12.2013r.k. 28-30,**
- **pismo z dnia 21.01.2014 r. wraz z potwierdzeniem przesłania k. 31-32,**
- **dokumenty z akt szkody na płycie CD – koperta k.54,**
- **zeznania powódki M. G. k.73.**

W dniu 10 lipca 2014 r. M. G. (1) zawarła z A. J. umowę sprzedaży pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) za kwotę 5.000 zł. Przed jego sprzedażą dokonała jedynie częściowej naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód:

- **umowa sprzedaży z 10.07.2014r. k. 84,**
- **decyzja nr (...). (...).2014.AG z 25.09.2014r. k. 83,**
- **zeznania powódki M. G. k.73.**

Średnia stawka za roboczogodzinę w czerwcu 2013r. wynosiła dla prac blacharskich i mechanicznych – 105 zł/rbg, dla prac lakierniczych – 115 zł/rbg.

Pojazd powódki przed zdarzeniem był wyposażony w oryginalne części zamienne, które wcześniej nie były uszkodzone. Również pomiar grubości powłoki lakierowej wskazywał na oryginalną powłokę lakierową w pojeździe powódki.

Zakres uszkodzeń pojazdu obejmował: wymianę i lakierowanie zderzaka przedniego, wymianę i lakierowanie błotnika przedniego lewego, wymianę uchwytu lewego zderzaka przedniego, wymianę reflektora lewego, wymianę reflektora prawego, wymianę nadkola przedniego lewego, wymianę i lakierowanie drzwi przednich lewych, wymianę kołpaka koła przedniego lewego, wymianę lusterka zewnętrznego lewego kpl., lakierowanie zderzaka tylnego. Nadto w związku

z naprawą pojazdu niezbędnym było wykonanie pomiaru geometrii zawieszenia kół przednich. Koszt naprawy pojazdu w czerwcu 2013r. przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu wyniósłby 10.366,88 zł brutto, natomiast przy użyciu części zamiennych pochodzących od alternatywnych dostawców, których jakość oznaczona jest jako (...) i dostępnych w okresie powstania szkody - 9.791,05 zł brutto. Wartość pojazdu przed szkodą na dzień 17 czerwca 2013 r. wynosiła 11.400 zł, w stanie uszkodzonym 5.500 zł. Dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia niezbędna była naprawa przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych. Tak przeprowadzona naprawa nie spowodowałaby wzrostu wartości rynkowej pojazdu, tym samym nie spowodowałaby wzbogacenia powódki. W toku niniejszego postępowania nie przeprowadzono oględzin pojazdu.

Dowód:

- opinia nr (...) biegłego M. M. z 04.10.2017r. wraz z kalkulacją naprawy k. 102-128,

- notatka z 16.10.2018 r. k. 169,

- notatka z 1.07.2019 r. k.193.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron zaprezentowanych w toku postępowania powództwo objęte oceną w niniejszym postępowaniu okazało się zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Stan faktyczny w niniejszym postępowaniu Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dowodów z dokumentów, których prawdziwość ani autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a w ocenie Sądu były one wiarygodne. Nadto w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów maszyn i urządzeń, kosztorysowania napraw pojazdów, która została sporządzona w sposób sumienny i rzetelny zgodnie z materiałem jakim biegły dysponował bez oględzin pojazdu, których przeprowadzenie stało się niemożliwe bez winy biegłego, z powodu działań osób trzecich, a nadto strona powodowa cofnęła wniosek o ich przeprowadzenie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powódka domagała się w niniejszej sprawie zasądzenia na jej rzecz kwoty 5.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

Podstawę faktyczną roszczenia stanowiła kolizja z dnia 17 czerwca 2013r. w której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący w dniu szkody własność M. G. (1). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Česka (...) Oddział w Polsce. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanej kwotę 3.359,84 zł ustaloną na podstawie sporządzonego kosztorysu nr (...) z dnia 24 czerwca 2013r. W tym zakresie twierdzenia powódki nie były kwestionowane przez stronę przeciwną, co w konsekwencji dla Sądu stanowiło okoliczność bezsporną.

Spór między stronami nie dotyczył więc zasady odpowiedzialności natomiast wysokości należnego odszkodowania. W ocenie powódki, wypłacone odszkodowanie nie odpowiadało wartości niezbędnej do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody.

Podstawę żądania wyrażonego w pozwie stanowił art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Przesłanką powstania obowiązku odszkodowawczego po stronie ubezpieczyciela jest odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę. Stosownie do art. 436 § 2 zd.1 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Nie budziło wątpliwości, że pojazd M. G. (1) uległ uszkodzeniu w wyniku czego powódka doznała uszczerbku majątkowego, związanego z koniecznością poniesienia wydatków w celu usunięcia szkody.

Strony powoływały się w tym względzie na wykonane na ich zlecenie kalkulacje kosztów naprawy. Wyceny te nie mogły być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez sąd ustaleń faktycznych z uwagi na fakt, iż twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyr. z dnia 12 kwietnia 2002 r. (I CKN 92/00, LEX nr 53932). Nadto zaznaczyć należy, iż pozwany w piśmie z dnia 07 listopada 2017r. podniósł, iż z uwagi na sprzedaż przedmiotu szkody niemożliwa jest już jego naprawa według hipotetycznych kosztów naprawy wyliczonych przez biegłego. Dlatego też wysokość szkody powinna zostać rozliczona metodą dyferencyjną: jako wartość pojazdu poszkodowanej przed szkodą oraz wartość pozostałości t.j. zgodnie z opinią biegłego: 11.400 zł - 5.500 zł czyli 5.900 zł.

Zarzuty do opinii biegłego sądowego zgłosiła jedynie strona powodowa w zakresie nie przeprowadzenia oględzin pojazdu. Jednakże w piśmie z dnia 01 lipca 2019r. w związku z najnowszym orzecznictwem Sądu Najwyższego wnioski o ich przeprowadzenie zostały cofnięte.

Zgodnie z art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W konsekwencji obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał następnie naprawy rzeczy, ani nawet tego, czy w ogóle zamierza przywrócić tą rzecz do stanu poprzedniego. Rozmiar szkody określa bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jego majątku jaki istniałby, gdyby zdarzenie powodujące szkodę nie miało miejsca. Zgodnie z poglądem wyrażanym przez Sąd Najwyższy wysokość odszkodowania należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania (por. wyrok z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88; wyrok z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 266/2000).

Orzekając w niniejszym postępowaniu Sąd miał przy tym baczenie na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w najnowszym orzecznictwie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. (II CNP 41/17, LEX nr 2481973), a dotyczące stosowania art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. Jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura (por m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III C2P 76/05, nie publ., uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144) przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy

pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Orzecznictwo zgodnie przy tym przyjmuje, że powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, nie publ. i z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, nie publ.)

Stosowanie art. 822 § 1 w zw. art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może jednak żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, niepubl.). Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne, zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r. III CZP 76/05, niepubl.).

Równocześnie Sąd podzielił również w tym względzie pogląd Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrażony w uzasadnieniu do wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r. (I ACa 172/17, nie publ.), że nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego stanowisko, iż sprzedaż uszkodzonego samochodu przez poszkodowanego miałaby wpływać na zmniejszenie należnego mu odszkodowania. Pozwany bowiem nie może umniejszać swojej odpowiedzialności za szkodę na tej podstawie, że powód zdecydował się na sprzedaż pojazdu. Prawo do sprzedaży pojazdu w tym stanie jest prawem właściciela pojazdu i nie zmienia to faktu, że ubezpieczyciel sprawcy szkody winien wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody.

W świetle powyższego zastosowanie wykładni art. 363 § 1 i art. 822 § 1 k.c. przyjętej w judykaturze w okolicznościach sprawy prowadzi w ocenie Sądu do wniosku, że powódce należało się odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy pojazdu, chociaż dokonana przez nią naprawa była naprawą prowizoryczną. Zaznaczyć należy, że samochód został uszkodzony, albowiem jego stan techniczny różnił się od tego, sprzed zaistnienia kolizji. Bez znaczenia dla wartości szkody pozostaje okoliczność zmiany właściciela pojazdu, bowiem powód zachował prawo do dochodzenia kosztów prawidłowej i pełnej naprawy, dlatego też pozwany zakład ubezpieczeń pozostaje zobowiązany wobec powódki do świadczenia odszkodowawczego obejmującego całkowity koszt koniecznych prac zmierzających do przywrócenia jej pojazdu do stanu sprzed szkody. Tym samym Sąd nie mógł podzielić stanowiska pozwanego wyrażonego w piśmie z dnia 07 listopada 2017r.

Zaakcentowania wymaga także to, iż ostatecznie opinia biegłego M. M. nie była kwestionowana przez żadną ze stron, zwłaszcza jest to istotne co do zakresu powstałych uszkodzeń w pojeździe powódki w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Tym samym nie przeprowadzenie oględzin tego pojazdu nie stanowiło przeszkody do rozstrzygnięcia sporu, nadto biegły nie zasygnalizował również, iż jest to konieczne z uwagi na zgromadzony materiał dowodowy. Niniejsza opinia biegłego z dnia 04 października 2017r. przewidywała koszt napraw pojazdu z uwzględnieniem stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych - 105 zł/rbg oraz lakierniczych – 115 zł/rbg na dzień powstania szkody (czerwiec 2013 r.), przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych oraz przy użyciu części zamiennych pochodzących od alternatywnych dostawców, których jakość oznaczona jest jako (...) i dostępnych okresie powstania szkody. W pierwszym wariantcie biegły określił koszt naprawy na kwotę 10.366,88 zł w drugim na 9.791,05 zł.

W ocenie Sądu koszt naprawy wyliczony przez biegłego, który wskazał iż naprawa pojazdu winna zostać przeprowadzona przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta pojazdu (w pojeździe przed zdarzeniem była oryginalna powłoka lakierowa i części oryginalne) zapewniał realizację funkcji roszczeń odszkodowawczych, albowiem umożliwił przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonej rzeczy. Przez przywrócenie stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie rzeczy do stanu używalności i jakości, istniejącego przed wystąpieniem szkody. Jak wskazał Sąd Najwyższy, rzecz ta winna odzyskać takie same walory użytkowe i

estetyczne, jakie miała przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z dnia 19 lutego 2003 roku, V CKN 1690/00, LEX nr 83828). Wydatki związane z zakupem części nowych stanowią wówczas uzasadniony koszt naprawy uszkodzonej rzeczy i wchodzi w skład odszkodowania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszystkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał za wystarczający do ustalenia wartości powstałej szkody. Wobec przytoczonego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od innych zdarzeń mających miejsce po wystąpieniu szkody.

Na podstawie powyższych rozważań należało uznać, iż nie doszło do pełnego zaspokojenia roszczeń powódki w związku z przedmiotową kolizją drogową wobec czego pozwany nadal pozostaje zobowiązany do świadczenia odszkodowawczego. Skoro koszt naprawy pojazdu za biegłym został przyjęty na kwotę 10.366,88 zł, a pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 3.359,84 zł to nadal pozostaje zobowiązany do zapłaty kwoty 7.007,04 zł. Jednakże zgodnie art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie. Powódka dochodziła zapłaty łącznie kwoty 5.100 zł, ale obejmującej koszty naprawy pojazdu i zwrot kosztów prywatnej opinii w kwocie 400 zł. To ostatnie żądanie zaś w ocenie Sądu podlegało także w całości uwzględnieniu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 lutego 2002 r. (V CKN 908/00, LEX 54365) zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W ocenie Sądu należało uznać, że kwota 400 zł za sporządzenie prywatnej opinii była stosunkowo niewielka, umożliwiła zaś powódce ustalenie, iż zaistniała szkoda w zakresie ubytku wartości rynkowej pojazdu i właściwe określenie należnego świadczenia z tego tytułu. Przez to poniesienie tego wydatku pozostawało w związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowej kolizji drogowej, jako element kosztów usunięcia zaistniałej szkody. Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił roszczenie co do należności głównej w całości, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Orzekając w powyższym zakresie Sąd miał na względzie unormowanie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powódka żądała odsetek ustawowych od dnia 25 lipca 2013r. licząc wskazany termin 30-dniowy od daty sporządzenia kosztorysu przez pozwanego w dniu 24 czerwca 2013r. Sąd nie ustalił daty zgłoszenia szkody, ale i tak w świetle zacytowanego powyżej art. 321 § 1 k.p.c. jest związany żądaniem pozwu i w tym zakresie. Tym samym co do kwoty 4.700 zł (tytułem kosztów naprawienia pojazdu) w pkt I wyroku zasądzono odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu. W zakresie kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji pozwany pozostaje w opóźnieniu dopiero po upływie 14 dni od dnia doręczenia mu odwołania (nastąpiło to w dniu 17 września 2013 r.) a więc od dnia 02 października 2013r. z uwagi na powyższe Sąd oddalił żądanie w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 400 zł od dnia 25 lipca 2013 r. do dnia 01 października 2013r.(pkt II wyroku). Powyższe wynika z ustaleń, iż dopiero niniejszym pismem z dnia 26 sierpnia 2013r. powódka zażądała zapłaty kwoty 400 zł, dokumentując ją stosowną fakturą. Orzekając w przedmiocie odsetek ustawowych Sąd miał zarazem na względzie, aktualne brzmienie art. 481 § 2 k.c., w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. zasądzono odsetki ustawowe,

zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 zd.2 k.p.c. Obciążając kosztami postępowania wyłącznie stronę pozwaną Sąd miał na uwadze, iż żądanie powódki zostało w przeważającej części uwzględnione albowiem Sąd oddalił jedynie żądanie w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 400 zł od dnia 25 lipca 2013r. do dnia 01 października 2013r. (pkt II wyroku). Na poniesione przez powódkę koszty w wysokości 2.072 zł składają się następujące kwoty: 255 zł (opłata od pozwu), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa), 1200 zł (wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – t.j. Dz.U. z 2013r. Nr 490), 600 zł (zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego).

Na koszty sądowe w niniejszym postępowaniu złożyły się także koszty opinii sądowej w kwocie 1.258,34 zł. Zgodnie z wyżej powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania i przyjęciem regulacji z art. 100 zd.2 k.p.c. Sąd w pkt IV wyroku na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami) nakazał pobrać od pozwanego kwotę 58,34 zł rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Albowiem w tej części koszty te zostały tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa, przy uwzględnieniu, iż pozwany także uiścił zaliczkę na poczet tych kosztów w kwocie 600 zł.

Sędzia Anita Wolska

Sygn. akt I C 2506/14

Zarządzenia:

Dnia 30 października 2019 r.

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od doręczenia.

Sędzia Anita Wolska